

זוהר ארנון, (חי"ר)

זוהר ארנון, מ"א 120270, סרן. תפקיד: מ"פ.
נולדתי בהונגריה, בתאריך 28/4/28. הייתי הילד השלישי מבין 5 ילדים.
כשהגרמנים נכנסו, ברחתי דרך החלוצ עם תעודות, עליתי ב'44'.
בהונגריה סיימתי 6 כיתות עממיות ומשם לאוניברסיטה. כשנכנסו הגרמנים הייתי חניך בשומר- הצעיר (עם פאות!). בבודפשט פגשתי מדריך מהעיר שהיה חבר במחתרת. הוא נתן לי תעודה של נוצרי, איתה ברחתי.
כשהרוסים נכנסו לרומניה אופשרה העלייה לארץ ועלינו ברכבת דרך בולגריה, (שם עכבו אותנו הרוסים חודש), יוון, תורכיה, סוריה ולבנון. הגענו לעתלית שם פזרו אותנו בהתאם למפלגות.
הגענו לקיבוץ ובמסגרת ההכשרה עבדנו ולמדנו חצי יום. הפכנו לארצישראלים. למדתי מהר עברית כי הרקע החיידרי שלי עזר לי.
התגייסתי בשנת 1948 והשתחררתי בשנת 1950. ההכשרה התפזרה. הוצע לי לעבור קורס יערנים בחדרה שהיה קורס ברמה גבוהה. עבדתי בקק"ל בכמה יערות.
קצין המילואים דחף אותי לקורס קצינים ונשארתי בקבע. הדרכתני בבה"ד 1 ועוד קורסים. הייתי מ"פ בנח"ל ובגולני.
לפני מבצע "קדש" היו פעולות מקדימות- מיקוש. המיקוש נעשה באזור מוצבי "סיד".
הבדואים נהגו למקש על הכביש, וכלי- רכב שלנו עלו על המוקשים.
היו גם פעולות בעזה ובסיני.
לפני שהייתי בקציעות, בבה"ד 1 עשו הכנה בבה"ד 4, אני הדרכתני שם. היה שפ אורי דן, שהיה אמיץ מאד. שם עשינו מרדפים כחלק מהאימונים.
בקדש ריכזו פחות כוחות, שם התיידדתי עם גורודצקי, היה מח"ט 4. הכרתי שם את גיבלי שהיה מח"ט גולני ואחרי קדש ביקש שאעבור אליו.
מה שהיה אחת הפעולות המקדימות באזור שלנו הנחת מוקשים בצד שלנו. חה"ן היה תמיד כח חלוץ. באחת הפעמים, הפקוד דרום, מלבד האלוף, היו ליד כוח החילוץ, ואז אמר קצין המבצעים (זאב שחם?), "בתקוה שכוחותינו לא יעלו על זה", לא ידעתי על מה הוא מדבר, אבל כשהתחיל המבצע הבנתי שהוא התכוון לזה.
הייתי בהאחזיות עם חבריה מעולים ואספתי סביבי כוח די רציני. שאלתי את האלוף שמחוני מה לעשות והוא שלח אותי לחפש את גנדי. לא מצאתי את גנדי ואז הוא הורה לי לפתוח את ציר רפיח ולחבור לגולני. הם לא יודעים אבל אתם תפגשו ויהיה בסדר.
היה לי כוח ממונע עם רופא צמוד. נסענו לרפיח. כשעברנו את "חול" ראינו כתמים והבנו שאלו מוקשים. התחלנו לפרק אותם לאט, אבל אף אחד לא היה מוהנדס, ידענו שצריך לבדוק שלא

ממולכד, בדקנו עם סכינים. שמנו אותם בצד והמשכנו לנסוע. בדרך היו מוצבים מצריים אבל הם היו עזובים.

כשהיינו באחד המוצבים ראינו שיירה מתקרבת מרפית. נערכנו לקבל את פניה. אחד המ"מ-ים, עמירם ירד עם שני חיילים ו"פיאט" לצד הכביש מוכנים לפוצץ את המשאית הראשונה. צעקתי לעמירם לא לירות- זו הייתה שיירת שלל. היה שם סג"מ עם הנהג, שאלתי למה לא חשב שאסור לנסוע עם רכב מצרי בראש השיירה, (היו גם רכבים צהליים). תה"ן היה תמיד כח חלוץ.

הגענו לרפית, לא פגשנו את גולני. נכנסנו לכמה מחנות וכך נגמרה המלחמה ללא ירייה אחת. חזרנו בערב לקציעות והתקשרתי לפיקוד שאמרו: "עשיתם את שלכם" ואז התחלנו לטייל בסיני.